

Aegidius

časopis farnosti svatého Jiljí

www.jirkov.farnost.cz

pro Jirkov a okolí, červen 2014 (č.106)

Vinařice 2014

Pozvánky na červen a červenec:

* **Svatba** P.Lysákové a Ch. Choděry v sobotu 14.6. v kostele Navštívení Panny Marie na Květnově. Obřad začne v 12:30 hod.

* **Výlet** s dětmi, které docházejí na faru na výuku **náboženství** se uskuteční v pátek 20.6. Pojede se do Prahy, akci zařizuje sestra Imelda.

* **Žehnutí hasičských** praporů a techniky proběhne v Jirkově na nám. E. Beneše při oslavách 140. výročí jirkovského sboru - v sobotu 21.6. mezi 9:00 - 9:30 hod. (Mše v kostele kvůli tomu bude předsunuta na 8:30 hod.)

* Slavnost Božího Těla s **průvodem** ke čtyřem oltářům se uskuteční v neděli 22.6. po pravidelné mši svaté v 9 hod. v kostele v Jirkově. Odpoledne na farní zahradě patří chomutovským „**Broučkům**“ - slavícím konec školního roku.

* Pout' ke svatým Petru a Pavlu se uskuteční v **Březně** u Chomutova v sobotu 28.6. v 10:30 hodin. Srdečně nás zvou místní věřící. Tuto sobotu také nastupují děti na společné „Farní **chaloupky**“ na faru ve Sloupu.

* Mše svatá v **Boleboři** bude v neděli 29.6. v 15 hodin a 27.7. v 15 hod..

* Práce na venkovní **fresce** kostela sv. Jiljí začnou asi 1.7. 2014. K zaplacení celé akce bude třeba další kostelní sbírky, která se uskuteční 22.6. 2014 a 27.7. 2014. Děkujeme všem dosavadním dárcům.

* **Hlavní poutě na Květnově** se uskuteční o nedělích **6.7., 13.7. a 20.7.** kdy začínají modlitbou růžence na „růžencových schodech“ v 8:00, pak je mše svatá poutní v 8:30 hod. s pobožností k Panně Marii „Květnovské“ a druhá mše svatá je v 10:30 hod. s texty nedělními. Německá pout' začíná vždy odpoledne od 14:15 hod. Po celou dobu poutních dnů je otevřen poutní stánek s občerstvením a suvenýry a také je možné požádat kněze o svatou zpověď. O těchto 3 nedělích nejsou pravidelné mše v Jirkově, Strupčicích ani Sušanech!

* **Cyklistický** pobyt na faře v Třeboni se uskuteční v týdnu od 7.7. do 12.7. Zájemci, přihlašujte se včas, kapacita ubytování je omezená. Akci zařizuje Ondřej Günther.

* Hlavním celebrantem na Květnovské pouti v neděli 13.7. bude biskup litoměřický, **Jan Baxant**. Česko-německá mše svatá začne v 11 hodin.

Jarní pouť na Květnově se konala jako vždy na první sobotu v měsíci květnu, tentokrát to bylo 2.5. a byla ještě poměrně zima. Přesto jsme začali uprostřed horské vesničky u renovovaného kříže. Otec Řehoř vedl modlitbu „Věřím v Boha“ a následně celou dopolední slavnost. Za mírného deště a mlhy jsme kráčeli cestou poutníků od kříže směrem ke kostelu - polní cestou a lipovou alejí. Modlili jsme se růžencem, i když na pak na barokních schodech nemohl každý stát na tom kterém schodu, který symbolizuje jednotlivé desátky růžence. Z Kadaně a Klášterce přijeli poutníci autobusem. Slavnostní den pokračoval v kostele mší svatou, při které kázal otec Radim. Po mši svaté jsme zpívali litanie a modlili se zásvětou modlitbu k Panně Marii- za sebe a celý kraj. Na internetu je ukázka: [Ukázka litaní v podání Barči](#) (funguje jen na webu!) Po polední přestávce pokračoval program adorací. Adoraci vedl otec Miroslav. To tu zůstali už jen jirkováci a jeden věrný ministrant. Zima byla, pravda... Těšíme se na léto!!!

M.D.

V sobotu 10. května se konala bohoslužba v kapli Panny Marie ve **Vinařicích**. Po letech zazněl zvon, který opravil pan Josef Müller s Ondrou Güntherem. Předě mši zazvonil David Pajma, na internetu je zde: [ukázka zvonění](#). Mše svatě se ve Vinařicích konají 2x do roka, v květnu a říjnu. Po mši jsme se vyfotili, viz foto na titulu časopisu. *M.D.*

Ping-pongový turnaj proběhl na faře v Jirkově v sobotu 24.5. Osm hráčů bojovalo o Putovní pohár Děkanství Jirkov. Třetí ročník vyhrál Petr Stašek a obhájil tak loňské vítězství. Zde: [internetová ukázka - sestřih](#). *M.D.*

Pomazání nemocných se konalo v jirkovské farnosti během víkendu 23.5.-25.5. Ke svátosti pro posilu v nemoci přistoupilo asi 70 věřících, a to v kostele v Jirkově, Strupčicích a kaplích domovů důchodců. *MD*

Růženec a plnomocné odpustky

Málokdo ví, že s modlitbou růžence jsou spjaty plnomocné odpustky, které lze získat každý den! Je to další velký důvod pro jeho každodenní společnou recitaci v rodinách.

Zde jsou uvedeny podmínky stanovené stávajícím odpustkovým řádem, jak je uveden v enchiridionu odpustků schváleném ČBK, který vydala Matice cyrilometodějská v roce 2000 v Olomouci.

Ustanovení 17 - Modlitby k blahoslavené Panně Marii

§ 1 Uděluje se plnomocný odpustek věřícímu, který:

1° se zbožně pomodlí růženec, a to v kostele či v kapli, v rodině, v řeholní komunitě, v asociaci věřících a obecně tehdy, když se více věřících shromáždí za nějakým čestným účelem;

(K splnění úkonu je třeba se pomodlit bez přerušení alespoň 5desátkový růženec.)

Kromě úmyslu (alespoň obecného) odpustek získat musí být pro získání plnomocného odpustku kromě vykonání daného úkonu splněny ještě obvyklé podmínky

- a) být ve stavu plné vnitřní dispozice, tzn. nemít sebemenší zalíbení v žádném hříchu, a to ani lehkém
- b) vykonat svatou zpověď
- c) přistoupit ke svatému přijímání
- d) pomodlit se na úmysl nejvyššího velekněze (papeže)

Na základě jedné svátostné zpovědi lze nabýt vícero plnomocných odpustků, zatímco na základě jednoho svatého přijímání a jedné modlitby na úmysl nejvyššího velekněze lze nabýt pouze jednoho plnomocného odpustku.

Tři podmínky (b c d) k získání plnomocného odpustku lze vykonat řadu dní předtím nebo potom, kdy je vykonán předepsaný odpustkový úkon (v našem případě růženec), nicméně je vhodné, aby svaté přijímání a modlitba na úmysl nejvyššího velekněze byly vykonány v tentýž den jako odpustkový úkon.

Podmínka d) je splněna, když se věřící pomodlí na úmysl papeže alespoň jeden otčenáš a jeden zdrávas.

Chybí-li vnitřní dispozice nebo není splněna jedna ze tří podmínek, získává věřící částečný odpustek. (Enchiridion, P 20)

Plnomocný odpustek je možno získat maximálně jeden za den (výjimkou je nebezpečí blízké smrti, kdy je možno získat plnomocný odpustek, i když již osoba týž den jeden získala).

Využívejme tedy bohatství, které nám pro zásluhy našeho Pána Ježíše Krista Církev svatá katolická nabízí!

Přípravila sestra Imelda

Němečtí rodáci a přátelé Jirkova navštívili v sobotu 31. května kostel svatého Jiljí, kde mnozí z nich byli pokřtěni.

Pobožnost vedl R.D. Dvouletý spolu s německou rodinou Thomas (vlevo v lavici). Texty připravil J. Schmidt. V první lavici je jeden z předáků: prof. Jansche. Naši přátelé též slíbili finanční podporu při obnově venkovní fresky Oplakávání Krista. *M.D.*

Dobrá zpráva přišla nedávno z přátelského poutního místa **Trutzhain**. Německá pošta vydá jejich kostel na známce. Jedná se o novodobý kostel Panny Marie Pomocné v diecézi Fulda. Na obr. pan farář Piotr Pasko OMI, s asistentkami. Květnovská pouť se u nich koná 6.7.2014. *M.D.*

O svátosti manželství

K letošnímu Roku rodiny přinášíme několik myšlenek z katecheze papeže Františka z cyklu katechezí o svátostech.

Svátost manželství nás uvádí do středu Božího plánu, který je plánem smlouvy s jeho lidem, s námi všemi, plánem společenství. Na začátku knihy Geneze v první knize Bible vrcholí příběh o stvoření slovy: „Bůh stvořil člověka ke svému obrazu, k obrazu Božímu ho stvořil; stvořil je jako muže a ženu... Proto muž opustí svého otce i svou matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem“. Manželský pár je obrazem Božím: muž a žena, nejenom muž a nejenom žena, ale oba dva. Takový je obraz Boha: láska, Boží smlouva s námi je znázorněna smlouvou muže a ženy. A to je velmi krásné!

Vskutku podivuhodný plán je vepsán do svátosti manželství! A uskutečňuje se v jednoduchosti a také v křehkosti lidského stavu. Dobře víme, kolika těžkostem a zkouškám čelí oba manželé. Důležité je uchovávat živý svazek s Bohem, který je základem manželského svazku. Pravý svazek vždycky spojuje s Pánem. Když se rodina modlí, svazek trvá. Když se manžel modlí za manželku a manželka za manžela, jeden za druhého, stává se tento svazek silným.

Je pravdou, že v manželském životě jsou mnohé těžkosti: není práce, nedostává se peněz, děti mají problémy. Spousta těžkostí. A nezdídka manželé znervózní a začnou se hádat. Přou se. V manželství jsou vždycky hádky, někdy i létají talíře. Z toho však netřeba smutnět. A tajemstvím je fakt, že láska je mocnější než hádka, a proto vždycky manželům radím, aby den, kdy se pohádali, nikdy nekončili bez usmíření. A pro toto usmíření není nutné volat OSN, aby přišla zavést mír. Stačí malé gesto, pohlazení. A začíná se od začátku.

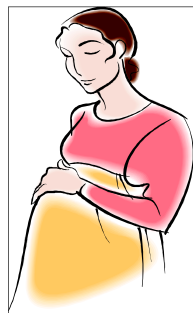

Tři slůvka --- Několikrát jsem již na tomto náměstí mluvil o tom, co v manželském životě velice pomáhá. Jsou to tři slova, která je třeba vždycky říkat, tři slova, která mají být v rodině doma: s dovolením, děkuji a promiň. Jsou to magická slůvka. Říkat „s dovolením“, aby do manželského života nevníkla dotěrnost. Co si o tom myslíš, smím? S dovolením, dovol mi. „Děkuji.“ Manželé si děkují za to, co jeden pro druhého dělá. Děkování je přece krásné! A poněvadž všichni chybujeme, nastupuje další slovo, které je někdy nesnadné říci, ale je to také třeba: „promiň“. S dovolením, děkuji a promiň. Těmito třemi slovy, modlitbou manželů za sebe navzájem a usmiřováním na konci dne koná manželství pokroky. **Tři magická slůvka, modlitba a usmíření.**

Papež František

Setkání v Litoměřicích

Biskupský vikář pro pastoraaci R.D. ICLic.Mgr. Martin Davídek pozval pastorační asistenty a asistentky na středu 21. května 2014 do Litoměřic na pravidelné formační setkání. Ohlášená přednáška se sice nekonala, protože přednášející se nedostavil, ale o nic jsme ochuzeni nebyli, protože P. Davídek nám velice zajímavě přiblížil téma včetně své nejen římské zkušenosti.

Nešlo tentokrát pouze o souvislou přednášku, ale byl to vzájemný dialog, kde jsme si předávali zkušenosti z naší práce ve farnostech. Velice živé a obohacující, kde jistě nikdo neusínal!

A o čem se debatovalo? O ochraně lidského života od početí – především o potratech, post-abortivním syndromu a křtu nenarozených dětí. Otec Davídek, jako církevní právník uvedl různé citace na př.:

Kán. 1398 Kdo provedl a nechal si provést dokonáný potrat, upadl do exkomunikace...

KKC 1261

Co se týká dětí, které zemřely bez křtu, církev nemůže nic jiného, než je svěřit Božímu milosrdenství, jak to také dělá při pohřebních obřadech za ně. Velké milosrdenství Boha, který chce, aby se všichni lidé spasili, a Ježíšova něha k dětem, která ho pohnula k zvolání: “Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim,“ (Mk 10,14) nám totiž dovolují doufat, že je nějaká cesta spásy pro děti, které zemřely bez křtu...

K tématu uvádím:

--- Z knihy Proč pláčeš, Miriam – máme v knihovně.

Proč mi to nikdo neřekl?

Stále znovu se ptám, proč mi to nikdo neřekl? Opravdu ti ostatní, lékař, konzultantka, mí rodiče, přítelkyně a můj muž nevěděli, co pak přijde? Když jsem byla před dvěma lety donucena k potratu, všichni říkali, že to je to nejlepší pro mne a pro mé dítě! Teď je mé dítě mrtvé a já zoufalá! Nemohu spát, nemohu se smát. Nikdo mě nechápe! Neměla jsem tehdy sílu se proti tomu postavit. Také dnes jsem ve své nouzi a bídě sama. Prosím, řekněte všem lidem, jak strašný je potrat. Často chci utéci pryč, běžet, hnát se – ale myšlenky jsou rychlejší. Vždycky mě dohoní. Mé tělo a duši trápí strašné bolesti! Proč mi to tehdy nikdo neřekl?

Rozsah škod po potratu se zamlčuje

Před dvaatřiceti lety jsem potratila – nerozvázně a z neznalosti souvislostí! Lékař řekl: „To přece nic není, jen malý zákrok a vaše problémy jsou vyřešeny!“ – a nechal si pěkně zaplatit. ...Pro svou nevědomost jsem nikdy nedávala do souvislosti pozdější následky tělesného i duševního rázu (projevovala se u mne téměř celá paleta post-abortivního syndromu), se zabitím mého dítěte, ale dokonale jsem to potlačovala. Teprve v rozhovorech s jinými ženami, kterým se vedlo stejně, jsem si to uvědomila. – V průběhu zpracovávání a vypořádávání se se svou minulostí ve mně vyrůstala vědomá víra a způsobila uzdravení. Najednou jsem našla a stále nacházím ženy, které mají podobné zkušenosti, ale s nikým o tom nehovoří, protože toto téma je v naší společnosti tabu... HS

V diskuzi nám otec Davídek vysvětlil možnost zrušení exkomunikace, uvedl mnoho případů „post-abortivního syndromu“, kterých byl sám svědkem a vyjádřil politování nad zamlčováním těchto obtíží dokonce i odborníky – lékaři i psychiatry - a padla i otázka pojmenování nenarozených dětí a modliteb za ně.

K tomuto tématu je i následující výběr z knihy Uzdravení rodových kořenů, (vydalo KNA)

je rovněž v naší farní knihovně: Modlitby za nenarozené děti.

--- Je poměrně snadné uvěřit, že naše modlitby pomáhají žijícím skrze přímluvu Ježíše Krista. Víme, že následujeme příklad Krista, který se za nás za všechny modlil...

V křesťanské církvi křtíme nevinné, právě narozené děti, které zdánlivě modlitbu nepotřebují. Někteří lidé vnímají, že i pokřtěné děti potřebují modlitbu za osvobození od zla, se kterým se mohly setkat ještě v lůně matky. Je přirozené, že vzpomínky na nelásku potřebují uzdravení a k tomu může dojít skrze Ježíšovu lásku v eucharistii. Stejně jako křest umožňuje narozeným dětem vstoupit do společenství církve, tak je možné, aby se Ježíšova smrt a vzkříšení, slavené v eucharistii, dotkly i dětí, které pokřtěny nebyly.

Jako s láskou dáváme dětem jména při křtu, měli bychom také dát jméno dítěti, o které jsme „přišli“, abychom vyjádřili, že k nám patří a je milované. Někdy třeba matka nebo sourozenci vědí, jako jméno bylo pro takové dítě plánováno; jindy dá při modlitbě jméno Pán. Při jedné bohoslužbě za předčasně narozeného chlapečka, který žil pouze pár hodin a nikdy se za něho nesloužila zádušní mše, se maminka statečně snažila děkovat Ježíši Kristu za to, že si vzal jejího syna k sobě. Jasně slyšela odpověď: „Ne. Dříve mu musíš dát jméno a ukázat mu mateřskou lásku, a teprve potom ho odevzdat mně.“

Ženu s endogenní depresí, která nemohla ani spát, ani jíst, ani komunikovat, za mnou poslal její lékař, říká kněz. V mládí se živila prostitucí a následkem toho měla několik samovolných i úmyslných potratů. Na mou radu jim pečlivě vybrala jména, přijala Boží odpuštění a věrně je každou neděli v kostele odevzdávala Pánu. Z deprese byla vysvobozena, šťastně se vdala a je schopná pomáhat mnoha dalším ženám v podobných situacích.

Takové propuštění „ztracených“, dětí může přinést uzdravení emocí i těla.

Jiná žena se modlila za své úmyslně potracené dítě a odevzdávala je Ježíši Kristu. O čtyři dny později jí lékař oznámil, že byla vyléčena z chronického zánětu tlustého střeva.

Dnes je potrat běžnou událostí. Nicméně bezprostřední psychologické poškození je hluboké a dlouhodobé důsledky mohou trvat celý život.

Takové a podobné zkušenosti jsme si s velkým zájmem předávali a navzájem se obohatili pro svoji pastorační práci. Díky za toto „improvizované“ setkání, které nám Pán připravil a skrze P. Davídka pozval. *izf*

Hezké májové setkání se konalo u obnovené kapličky Panny Marie o státním svátku 8. května 2014. Kaplička se nachází na staré polní cestě ze **Strupčic** do Hošnic.

Tradice setkávání začala na den přesně v roce 2010 s naším litoměřickým biskupem Janem, který tuto opravenou - vlastně úplně novou - kapli posvětil. Ke kapli patří též schody a starobylý kříž (r.1798) a také dva vzrostlé stromy. Bohužel se při bouři jedna větev ulomila a poškodila opravený kříž. Letos nám počasí vyšlo náramně. Věřící ze Strupčic, Sušan i Jirkova pod vedením Miroslava Rokoše zpívali písně a litanie. *M.D.*

Vlaštovky

„Můj prastrýček byl kněz,“ vyprávěl pan J.K., „a byl na odpočinku u naší rodiny.

Každému bych přál takového prastrýčka...

Nepoznal jsem ani jednoho dědečka, a tak jsem říkal prastrýčkovi dědečku a on se ve mně jenom viděl. Celé dny jsem trávil v jeho pokojíčku a prastrýc, který většinou jen posedával nebo polehával, mi vyprávěl neuvěřitelné příběhy... Poslouchal jsem ho dychtivě. Mysl zůstávala prastrýci dokonale bystrá a svěží, po celou dobu, co jsem si s ním mohl povídat, tedy do mého teenagerského věku, jsem si s ním rozuměl daleko lépe než se svými vrstevníky.

Jednou jsme se dívali z okna prastrýcova pokoje na vlaštovky, stavěly v rohu našeho domu u okapu hnízdo. Co toho prastrýc vyprávěl o vlaštovkách! Věděl tolik o kdejakém zvířátku, kdejakém ptáčku... A uměl o nich vyprávět nejenom přírodovědně, vymýšlel pro mě i pohádky o vlaštovkách...

- A nenudí je to lítat s každým stéblem? Mě by jistě unavovalo, a strašně, nosit ke stavbě hnízda stéblo po stéblu ...- Prastrýc se na mě usmál. I po letech mne hřeje jeho úsměv. Dobří mrtví nás umí svými úsměvy zahřívát, i když se od nás vzdálili.

Kdo se asi bude cítit zahřátý, když začne křehnout, zahřátý vzpomínkou na nějaká naše slova, na nějaký náš úsměv...?... Bude někdo takový?

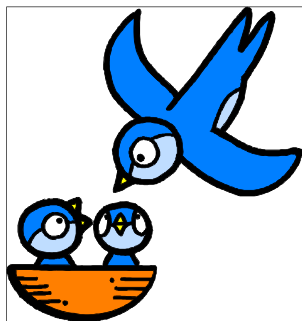
„Každý den můžeš přinést stéblo ke svému štěstí,“ řekl mi prastrýc. „A přinést je někomu jinému... Nejde vzít celé hnízdo a zavěsit ho pod střechu. Je třeba brát stéblo po stéblu, a tak ho budovat... Když si chceš vystavět štěstí, je třeba ho také budovat postupně stéblo po stéblu. Když budeš mít nějaký velký cíl, musíš to dělat také tak. I velké sny se budují tak jako vlaštovčí hnízdo, jedno stéblo se nosí pěkně po druhém...“

Díval jsem se na vlaštovky. Zrovna jedna přinesla v zobáčku stéblo- Zamával jsem jí.

Snad to byla kadence prastrýcova hlasu, která způsobila, že si tuhle rozmluvu s sebou nesu přes půl století. Kolikrát jsem se už chtěl nějakého plánu, nějakého snu v životě vzdát... Kolikrát jsem si myslel, že se mi nějaké „štěstí“ nepodaří mít. „Vystavět“ si ho. Jenže – Pak jsem vzpomněl na vlaštovky. Netušily, když stavěly hnízdo u okapu, že vlastně ovlivňují tolik věcí v životě jednoho dítěte, které se na ně dívá. Snažím se vzpomenout si na ně co nejčastěji. I dnes před spaním si je vybavím, jak stavějí svá hnízda – A řeknu si :

Nezapomněl jsem dnes ke svému snu přidat nějaké stéblo?...“

Andělské cesty k nesmrtelnosti – E.Martin (KNA)

Historické zastaveníčko -

Loupežnický hrad „**Líbenštejn**“ (pozn. autorův vlastní přepis německého jména) neboli Raubschloss Liebenstein se nachází ve stejném údolí říčky Černé (německy: Schwarze Pockau) jako minule zmiňovaná Kočičí skála (Katzenstein). Údolí se vine od české hranice u Kühnheidy, dál směrem na Zöblitz a Pockau a je „navrtáno“ několika důlními díly ze středověku. Hrádek na vyvýšené ostrožně se vypíná vysoko nad skalami zúžené údolí a je z něj hezký výhled. Němečtí archeologové datují vznik hradu do 12. století. Posádka na opevněné skále měla pravděpodobně hlídat starou obchodní cestu ze Saska do Čech, tzv. **Böhmischen Steig** - „českou stezku“. Velikost základů hradu je 90 x 25 m. Hrad byl chráněn svou polohou na skále, jen ze strany od hor byly vykopány dva jednoduché příkopy a mezi nimi navršen zemní val. Vnitřek hradu sestával ze dvou částí. První byl čtvercový areál. Dál pak přes ochranný příkop bylo opevněné jádro hradu. Hrad fungoval asi 200 let, do 14. století. Po zániku hradu se ztratilo i jméno. Říkalo se mu prostě: raubschloss: loupežnický hrad. Současný název „Liebenstein“ je pozdější. V 16. století vzniklo město Marienberg a odklonilo tak obchodní a poštovní cesty z údolí řeky Pockau. Až do 18. století však byly patrné na hradě zbytky silné věže. Dnes je dochován příkop, opracované skalisko a malé zbytky zdí. Poblíž hradu najdete krytou boudu s dalšími nákresy a informacemi. Hrad je vzdálen od české hranice asi 8 km. *M.D.*

Cítat na červen: „Nepošilhávej po životní cestě druhých; Boha potkáš na té své.“